

PROFIEL

Douglas MacArthur II: An American in Brussels

In één van de mysterieuze firma's die België rijk is, troffen wij een even mysterieuze beheerder aan : van 7 augustus 1981 tot 9 mei 1985 was Douglas MacArthur II bestuurder van European Institute of Management (EIM). Op het eerste zicht lijkt dat een vrij banaal gegeven, maar schijn bedriegt. Tijdens ons onderzoek naar Douglas MacArthur II kwamen wij immers belangrijke organisaties zoals de NAVO en de CIA, maar ook de Moonsekte en de WNP tegen.

Nee, de centrale figuur in ons verhaal is niet de gelijknamige en beruchte Amerikaanse generaal. Die Douglas MacArthur (1880-1964) is wel de oom. Vandaar de toevoeging "de tweede" aan

de naam van ons hoofdpersoonage. Toch willen wij de biografie van zijn oom niet onvermeld laten, want hij is een belangrijke figuur in de geschiedenis van de twintigste eeuw.

Gedurende de tweede wereldoorlog was generaal MacArthur de opperbevelhebber van de geallieerden in de Stille Oceaan. Toen de geallieerden in augustus 1945 atoombommen op de Japanse steden Hiroshima en Nagasaki hadden geworpen, kapituleerde Japan. Vervolgens werd generaal MacArthur bevelhebber van het geallieerde bezettingsleger in Japan, en nam de macht van keizer Hirohito over. Oom Douglas stond dus aan de wieg van de veramerikanisering van Ja-

Douglas Mac Arthur II, boegbeeld van de Koude Oorlog

pan. Ook in de Koreaanse oorlog heeft hij een sleutelrol gespeeld. Als opperbevelhebber drong hij op een regelrecht gewapend konflikt aan. Er werd zelfs gevreesd dat zijn agressieve militaire strategie tot een interventie van de Sovjetunie en de Volksrepubliek China, en bijgevolg tot een derde wereldoorlog, zou leiden. Maar zover kwam het gelukkig niet, want in 1951 werd generaal MacArthur uit zijn functie ontheven, uit vrees dat zijn persoonlijke kruisvaart tegen het kommunisme fatale gevolgen voor de internationale situatie zou hebben.

Douglas MacArthur II (geboren op 5/7/1909) heeft zoals zijn beroemde oom een militaire opleiding achter de rug - momenteel is "shooting" nog steeds één van zijn hobbies. Maar in tegenstelling tot oom Douglas, zal hij de geschiedenis niet als militair doch als diplomaat ingaan.

FRANKRIJK

Bij het begin van de tweede wereldoorlog was Douglas MacArthur II diplomatiek sekretaris in Vichy, Frankrijk. In november 1942 werd hij door de kollaboratieregering van Vichy overgeleverd aan de Duitse nazi's, die hem in een gevangenis opsloten. Toen Frankrijk door de geallieerden was bevrijd, kreeg Douglas MacArthur II een functie in de voorlopige regering van Frankrijk toebedeeld.

DE NATO

In 1951 werd hij hoofdadviseur internationale zaken van generaal Eisenhower, destijds NAVO-opperbevelhebber in Europa (Supreme Allied Commander in Europe). Dat hoofdkwartier staat als SHAPE (Supreme Headquarters Allied Powers Europe) bekend. Zijn functie was zeer belangrijk, want de NAVO (opgericht in 1949) kreeg zijn bestaansrecht door de Koude Oorlog, die de internationale politiek - het aktieterrein van ons hoofdpersonage - beheerste.

Toen Eisenhower in 1953 president van de Verenigde Staten werd, benoemde hij zijn SHAPE-medewerker tot adviseur van de State Department, het Amerikaanse

ministerie van Buitenlandse Zaken. Douglas MacArthur II kon toen nog meer het Koude Oorlogsklimaat mee bepalen. En blijkbaar werd zijn advies gewaardeerd, want in 1957 promoveerde hij opnieuw.

JAPAN

In 1957 werd hij Amerikaans ambassadeur in Japan. Zijn belangrijkste verwezenlijking gedurende dat ambassadeurschap (1957-1961), was ongetwijfeld het Amerikaans-Japans veiligheidsverdrag van 1961. Maar lang niet iedereen was tevreden met de Amerikaanse militaire aanwezigheid in Japan, zoals die in dat verdrag was overeengekomen. De toenmalige eerste-minister Nobusuke Kishi was zo bevreesd voor het protest tegen het verdrag, dat hij bij de stemming ervan de socialistische oppositie in het Japanse parlement manu militari liet verwijderen, zodat de stemming probleemloos kon verlopen.

Het protest was echter ook buitenparlementair. Vooral toen president Ike Eisenhower een bezoek aan Japan wou brengen, ontstond een massale protestbeweging. Ook dit verzet werd op een ondemokratische manier geneutraliseerd. Kost wat kost moest de openbare orde gehandhaafd blijven. Het brein achter die ordehandhaving (kodenaam "Operation Protection Ike") was Yoshio Kodama (zie kader). Niet door de politie, maar door huurlingen, fascistische en gangsters werd de klus geklaard. Hun gewelddadig optreden tegen de demonstranten werd door de Japanse én Amerikaanse overheid oogluikend toegestaan en zelfs in de hand gewerkt. "Operation Protection Ike" heeft het leven van één meisje gekost, omgekomen in de straatrellen. Pas na dat tragisch incident besloot president Eisenhower af te zien van zijn bezoek aan Japan. Een week later nam eerste-minister Kishi ontslag.

Generaal MacArthur ging er prat op dat hij het naoorlogse Japan had gedemocratiseerd. Van die democratische verwezenlijkingen was tijdens het ambassadeurschap van zijn neef echter weinig te merken. Geen wonder dat het Amerikaans beleid inzake Japan steeds meer tegenstanders vond. Zoals John

F. Kennedy, die in 1961 president van de Verenigde Staten werd. Hij benoemde Edwin O. Reischauer, een belangrijke criticus van het Eisenhower-MacArthur beleid inzake Japan, als de nieuwe Amerikaanse ambassadeur in Japan. Douglas MacArthur II werd dus gedegradeerd en ambassadeur van een minder belangrijk land. Wat echter niet betekent dat het een onbelangrijk land was.

DOUGLAS IN BELGIE

Van 1961 tot 1965 was Douglas MacArthur II ambassadeur in België. Ook hier was hij ambassadeur in een staat die een belangrijke periode uit zijn geschiedenis meemaakte. Destijds was in België de roomsrode regering Lefèvre-Spaak (1961-1965) aan de macht. Deze regering was niet gemakkelijk tot stand gekomen, vooral door de problemen rond de sancties die tegen de socialistische en kommunistische stakers van de staking '60-'61 waren genomen. Uiteindelijk werden de veroordelingen van de staking uitgewist. Maar als tegenprestatie werd de openbare ordehandhaving bij wet verscherpt (de zogenaamde anti-stakingswet van 7 juni 1963).

Het initiatief voor die hervorming van het stakingsrecht kwam van de Belgische patroonsorganisatie VBO, die op 20 maart 1961 maatregelen tegen "politieke stakingen" had geëist. Die eis werd door de liberalen en de rechtervleugel van de Franstalige kristendemokraten) overgenomen. Niemand minder dan Paul Vanden Boeynants was dé pleiter voor een hardere ordehandhaving.

Gedurende het ambassadeurschap van Douglas MacArthur II in België, vond er dus een belangrijke verschuiving van "de macht van de straat" naar de macht van de staat plaats. Men kan alleen maar vermoeden welke rol Douglas MacArthur II, als vertegenwoordiger van de Verenigde Staten in België, bij die machtsverschuiving heeft gespeeld. Het echt diplomatiek spel gebeurt immers achter gesloten deuren.

Maar wat we wel hebben kunnen achterhalen, is dat Douglas MacArthur II en

de CIA destijds twee handen op één (hamburger)buik waren. Dat hij CIA-medewerker was, is geen echte verrassing. Maar het is wel leuk om er een bevestiging van te krijgen : het verhaal werd ons namelijk door een toenmalige informant van de CIA uit de doeken gedaan, en bevestigd door twee betrouwbare bronnen. Dat de CIA destijds veel belangstelling voor België had, kan men gerust aannemen. De woelige periode van de staking '60-'61 lag immers nog vers in het geheugen.

SECRETARY OF STATE FOR CONGRESSIONAL RELATIONS

Van 1965 tot 1967 was Douglas MacArthur II staatssecretaris voor de relaties met het Kongres. Hij was dus de verbindingspersoon van het Witte Huis met het Amerikaanse parlement. Het belangrijkste onderwerp was uiteraard de omstrede aanwezigheid van Amerikaanse troepen in Viëtnam. Douglas MacArthur II heeft slechts twee jaar een rol gespeeld in het Amerikaans beleid inzake Viëtnam, want in 1967 werd hij opnieuw ambassadeur. Eerst in Oostenrijk (1967-1969), daarna in Iran.

IRAN

Iran is een belangrijk land : strategisch gelegen en rijk aan aardolie. De belangstelling van de Verenigde Staten voor Iran is dus niet verwonderlijk. Momenteel zijn de diplomatieke betrekkingen tussen beide staten alles behalve goed te noemen. Die diplomatieke betrekkingen waren wel uitstekend tijdens het Sjah-regime, dat in 1979 voor Khomeini en zijn aanhang moest plaatsruimen.

De Iraanse bevolking heeft geleden onder de diktatuur van de Sjah : een genadeloze geheime politie (Savak genaamd), geen persvrijheid, geen politiek en cultureel leven. Iran kreeg destijds veel Amerikaanse bijstand. Het was niet de eerste en ook niet de laatste keer dat de Verenigde Staten een diktatoriaal regime steunde. Men kan dus stellen dat het Amerikaans beleid op dit vlak paradoxaal is : enerzijds pretendeert de Verenigde Staten dat zij dé verdediger van "the free world" is, maar anderzijds steunt zij

diktaturen. Het was dat paradoxaal beleid dat Douglas MacArthur II in zijn hoedanigheid van ambassadeur in Iran van 1969 tot 1972 vertegenwoordigde.

DOUGLAS OP PENSIOEN ?

In 1972 ging Douglas MacArthur II op pensioen. Hij was toen 63 jaar, en had een bewogen leven achter de rug. Het minste dat we kunnen vaststellen is dat hij op vitale momenten als diplomaat opdook.

Op pensioen, maar niet op rust. In het biografisch naslagwerk "Who's Who International" (editie '87-'88) lezen wij immers dat hij sinds 1972 in verscheidene Amerikaanse en West-Europese bedrijven als beheerder of directeur actief is. Ook in België !

Momenteel is hij bestuurder van het Belgisch filiaal van Korn/Ferry International, dat in opdracht van firma's managers en directeurs opspoort, screent (beroeps- en privéleven blootleggen) en verzoekt om voor de opdrachtgever te werken. "Headhunting" heet die activiteit. Douglas MacArthur II is tevens beheerder van de internationale groep Korn/Ferry International, 's werelds grootste "headhunting"-firma. Interessant detail : normaal zou stichter en co-president Lester B. Korn ook in die raad van bestuur zitten, maar president Reagan heeft hem in 1987 aangewezen om de Verenigde Staten te vertegenwoordigen in de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties.

Douglas MacArthur II is in België tevens beheerder van Compagnie Bruxelles Lambert en European Institute of Management (EIM) geweest. Vooral zijn aanwezigheid in EIM heeft onze aandacht getrokken.

DOUGLAS EN EUROPEAN INSTITUTE OF MANAGEMENT

In 1971 werden zowel European Institute of Management Europe als European Institute of Management Benelux opgericht. Deze twee adviesfirma's voor het bedrijfsleven waren op hetzelfde adres gevestigd. Sommige personen wa-

ren van de twee firma's beheerder. EIM werd later een dochtermaatschappij van Unibra.

Unibra is de holding van een groep firma's, met als belangrijkste activiteit exploitatie van brouwerijen (Skoll-bier, voor de kenners). De activiteiten van Unibra situeren zich in België, Nederland en vooral Zaïre. Het is dus niet verwonderlijk dat wij een vertrouwensman van de Zaïrese president Mobutu in de raad van bestuur van Unibra aantreffen. De persoon in kwestie is Michel Relecom, tevens beheerder bij Cobepa. Andere, al dan niet gewezen bestuurders van Unibra zijn Albert Frère (GBL), wijlen baron Empain (Electrorail), baron Kronacker (Tiense Suiker), Andries Vlerick (Kredietbank en Protea-voorzitter),...

Op 4 augustus 1981 werd bij EIM een belangrijke statutenwijziging doorgevoerd : privé-bewaking en advies inzake beveiliging, onder andere anti-terreur, worden aan de bedrijfsactiviteiten toegevoegd. Begin jaren tachtig was er reeds sprake van de opkomst van privé-bewaking, maar voor het bestrijden van terreur was er destijds in België nagenoeg geen aanleiding. Een tweede bedenking is of het vanuit democratisch standpunt wel opportuun is om het bestrijden van terreur aan privé-organen toe te vertrouwen. In naam van de security (spreek uit als "sekjoeriti") worden hoe langer hoe meer privé-initiatieven genomen. Die gevaarlijke gedachtengang van "het recht in eigen handen nemen" vinden wij bijvoorbeeld ook terug in het practical pistol shooting. Kortom, wees op uw hoede voor organisaties die de boel zelf willen anti-terroriseren.

De bewakingsindustrie verzuipt in het overaanbod aan bewakingsfirma's. Maar EIM wist het hoofd boven water te houden. Daarvoor kon zij blijkbaar op veel konnekties rekenen. Hoe kan men anders verklaren dat zij belangrijke gebouwen in de Belgische politieke wereld, zoals het Egmontpaleis en Hertoginnedal, heeft bewaakt ? Of als men de garages van het ministerie van Buitenlandse Zaken wil bewaken, dan is het toch handig om een zgn. lange arm binnen dat ministerie te hebben?

Trouwens, in verband met die bewakingsopdracht van EIM, werd ons in de oren gefluisterd dat een zekere ambtenaar M. als lange arm gefungeerd heeft.

Het is in die mysterieuze wereld van beveiliging en anti-terreur dat de centrale figuur uit ons onderzoek opduikt : op 7 augustus 1981, slechts 3 dagen na bovenvermelde statutenwijziging, wordt Douglas MacArthur II bestuurder van EIM. Twee jaar later komt er een nieuwe beheerder bij : René Mayerus, een op rust gestelde rijkswachtkolonel. Hij is gebiedskommandant Brabant geweest, een belangrijke topfunctie binnen de rijkswacht. Zijn naam werd zelfs genoemd toen er in 1978 een opvolger voor toenmalig korpsoverste Deneve werd gezocht. Uiteindelijk is dat niet Mayerus geworden. Hoedanook blijft Mayerus een zeer interessant figuur, niet in het minst vanwege zijn extreem-rechtse gedachtegoed.

EIM - WNP : ALLEMAAL TOEVAL ?

Binnen EIM waren een aantal personen actief, die met het WNP-milieu in verband kunnen gebracht worden. Wij zullen drie voorbeelden behandelen : René Mayerus, Marcel Barbier en Marie-Thérèse Lebon.

Mayerus stond in contact met de mysterieuze Arabische journalist Faez Al Ajjaz, die op zijn beurt met WNP in contact stond (WNP verkocht inlichtingen aan Faez). Naar verluidt gingen Mayerus en Faez regelmatig op stap, onder andere richting Generale Staf van de Rijkswacht. Om wat te doen ?

Een andere band tussen Mayerus en WNP werd door WNP-maarschalk Paul Latinus naar buiten gebracht. Volgens Latinus onderhield Mayerus contacten met Jean-Francis Calmette, die kommissaris van de Staatsveiligheid Christian Smets (schuilnaam Canard) zou geassisteerd hebben bij het aanleren van infiltratietechnieken aan de WNP-ers. Jean-Francis Calmette staat tevens bekend als karate-specialist. Hij heeft de gevechtscunst aan leden van WNP en (nog vroeger) van Front de la Jeunesse aangeleerd. Maar ook leden van de Speciale Interventie-Eenheid (SIE, in de volksmond bekend als Dyane) hebben

Calmette als leermeester gehad. Tenslotte was Calmette de chef van de privé-bewakers van de firma Wackenhut die in 1980 een oogje in het zeil hielden in het Brussels winkelcentrum City 2 en daar een flink aantal (vooral Marokkaanse) jongeren hebben gefouilleerd en geslagen.

Eén van die Wackenhut-bewakers was WNP-er Marcel Barbier (inmiddels wegens een dubbele moord tot levenslang veroordeeld). Maar dat zal wel toeval zijn. Het zal ook wel toeval zijn dat Barbier later bewaker was bij European Institute of Management, waarvan Mayerus en Douglas MacArthur II destijds bestuurder waren. Eén van de opdrachten die EIM aan Barbier heeft toevertrouwd, was het bewaken van de joodse synagoge in de Regentstraat te Brussel. Cynisch, want Barbier is een anti-semiet : hij behoorde tot de WNP-cel Bureau voor Zionistische Vraagstukken (Bureau pour les Questions Sionistes, BQS). Die Brusselse synagoge is destijds het doelwit van een bomaanslag geweest.

Tenslotte zal het ook wel toeval zijn dat Mayerus contacten had met Robert Beijer (gewezen BOB-er die samen met WNP-er Madani Bouhouche het privé-detectivebureau ARI heeft uitgebaat en in kader van de moord op FN-topman Mendez in voorlopige hechtenis zit). Zo was Mayerus bijvoorbeeld de contactpersoon tussen de Amerikaanse bewakingsfirma Intertel en Beijer. Meer bepaald werd een Parijse zaakvoerder van Intertel via Mayerus in contact gebracht met Beijer. Beijer kreeg vervolgens een opdracht van Intertel. Die opdracht vond niet ver van het hoofdkwartier van de Staatsveiligheid aan de Brusselse Meeûsquare plaats.

Om het Mayerus-verhaal "in schoonheid" te beëindigen : hoewel hij reeds op pensioen was, wipte hij nog geregeld binnen bij de sekte (politieke) informatie van de Brusselse BOB. Meer bepaald toonde hij veel belangstelling voor hun fiches. Over die opvallende bezoeken van Mayerus werd een PV opgemaakt door BOB-ers G en DP, die trouwens met WNP-er Michel Libert contact onderhouden. Vervolgens kreeg hij van de toenmalige gebiedskomman-

dant voor Brabant De Smedt (momenteel bij de bewakingsfirma Monitor werkzaam), het verbod om nog bij de BOB op bezoek te komen.

Hoedanook, vòòr dat verbod had Mayerus zich verscheidene BOB-fiches toegeëigend. Het is opvallend dat Robert Beijer, die Mayerus kende, goed op de hoogte is over de inhoud van Brusselse BOB-fiches. Zoals bekend, heeft Beijer zo'n informatie aan Philippe Moureaux (PS) en Paul Vanden Boeynants (PSC) proberen te verkopen. De cruciale vraag is waar Beijer die BOB-informatie haalde. Een aandachtig lezer zal wel weten wat wij daarover vermoeden.

Benevens René Mayerus (beheerder) en Marcel Barbier (bewaker) is Marie-Thérèse Lebon een derde verpersoonlijking van het verband tussen EIM en WNP. In de periode dat Mayerus en Douglas MacArthur II EIM-beheerders waren, was Marie-Thérèse Lebon EIM-medewerkster. Destijds was zij met legermajoor Jean Bougerol zéér goed bevriend. Majoor Bougerol stond met WNP in contact. Hij duikt bijvoorbeeld op in het gerechtelijk dossier over de dood van Paul Latinus.

Het vergaren van politieke informatie was de belangrijkste WNP-activiteit. Het is (toevallig) het stokpaardje van majoor Bougerol. Hij was koördinator van Public Information Office (PIO, een militaire inlichtingendienst). Toen PIO in 1977 werd opgedoekt, verhuisde haar informatie en medewerkers naar de firma Promotion et Distribution Générales (PDG), met als centrale figuur "zwarte" baron de Bonvoisin (vooral bekend als schatbewaarder van CEPIC). PDG was o.a. uitgever van het blad Inforep. Van 1976 tot 1978 was majoor Bougerol hoofdredakteur van dat "uitgesproken anti-kommunistisch blad" (dixit een vertrouwelijke nota van de Staatsveiligheid). Later duiken gewezen medewerkers van PIO in EIM op.

Maar wat is de rol van Douglas MacArthur II in die extreem-rechtse onderonsjes rond EIM? Een moeilijke vraag, een voorzichtig antwoord. Het is duidelijk dat EIM vooral door René Mayerus in de schaduw van WNP kan ge-

plaatst worden. Als Mayerus op 16 februari 1985 overlijdt, neemt Douglas MacArthur II ontslag als EIM-beheerder (hoewel zijn mandaat nog tot de algemene vergadering van '87 liep).

DE MOONSEKTE

CAUSA (Confederation of Associations for the Unity of the Societies of America) is de politieke arm van de beruchte Moonsekte en kenmerkt zich door een primitief anti-kommunisme: de strijd van de "goeden" (de gelovigen) tegen de "slechten", de atheïstische kommunisten. CAUSA is zeker geen onbelangrijk fenomeen in de internationale politieke wereld. De oorzaak daarvan ligt niet zozeer in het ledenaantal, dan wel in de identiteit van de leden van CAUSA. Een typerend voorbeeld. Generaal Daniel O. Graham is gewezen chef van Defence Intelligence Agency (DIA, de Amerikaanse militaire inlichtingendienst). Hij was adviseur in verkiezingscampagnes van Ronald Reagan en een prominente verdediger van diens "Star Wars". Generaal Daniel O. Graham is echter ook gewezen ondervoorzitter van WACL en huidig beheerder van CAUSA USA.

Die Amerikaanse afdeling van CAUSA is pas in 1983 opgericht. In 1984 organiseerde CAUSA-USA een toernee door Japan, een voor CAUSA belangrijk evenement. Die belangrijkheid wordt nog groter, wanneer blijkt dat op de reisagenda zelfs een gesprek met de Japanse eerste-minister Nakasone stond. Die CAUSA-toernee werd geleid door... Douglas MacArthur II. De geknipte persoon voor die taak, want hij was van 1957 tot 1961 Amerikaanse ambassadeur in Japan. Pikant detail: hoewel hij sinds 1972 op pensioen is, staat hij op CAUSA-brieven nog steeds als "ambasador" vermeld.

Douglas MacArthur II is ook in andere mantelorganisaties van de Moonsekte actief. Hij is ten eerste lid van de raad van beheer van The American Constitution Committee. Dat comité is een project van CAUSA en wil aan conservatieve Amerikaanse politici leren hoe ze de Amerikaanse grondwet moeten interpreteren. Met andere woorden: indoktrinatie. Ten tweede is Douglas

MacArthur II lid van World Media Association (WMA). Zijn functie is het voorzitten van forums. Begin '88 werden er nog WMA-forums door hem in Washington geleid. Tevens aanwezig op die forums waren afgevaardigden van de Zuidafrikaanse ambassade in de Verenigde Staten, de anti-kommunistische Radio America, de conservatieve National Defense University, de Moonkrant The Washington Times, enz. Kortom, een oerkonservatief onderonsje waarin Douglas MacArthur II zich waarschijnlijk als een vis in het water voelde.

WNP EN DE MOONSEKTE

Wat heeft WNP met de Moonsekte te maken? Op 7 mei 1987 verklaarde Karel De Lombaerde (gewezen Waffen SS-er die als de geestelijke WNP-leider wordt beschouwd) voor het Brabantse Hof van Assisen dat Paul Latinus "naar de Moonsekte om steun is gegaan". Volledigheidshalve moeten wij hier wel vermelden dat De Lombaerde deze verklaring niet onder eed heeft afgelegd, vermits hij als gewezen Oostfronter zijn politieke en burgerrechten heeft kwijtgespeeld. Maar "ik heb mijn geweten, ik zal niets dan de waarheid zeggen", zei hij als begin van zijn getuigenis. Moeder Latinus heeft na de begrafenis van haar zoon Paul (28 april 1984) eveneens verteld dat Latinus kontakten had met de Moonsekte, die de WNP-strijd tegen het kommunisme financieel wilde steunen.

De Moonsekte heeft in België een beperkt aantal leden. Bovendien is de anti-kommunistische strijd van de Moonsekte vooral aan CAUSA, haar politieke arm, toevertrouwd. Van CAUSA kan men zeker niet zeggen dat zij in België actief is. Daarom dringt de vraag met welke Moonie Latinus kontakten had zich nog meer op, als er tenminste wel degelijk kontakten zijn geweest. Het is niet onmogelijk dat Douglas MacArthur II de persoon is waarover Karel de Lombaerde en moeder Latinus hebben gesproken. Immers, hij kwam en komt regelmatig in België, het land waar zijn dochter woont en waar hij beheerdersfuncties bekleedt. Ten tweede is hij een belangrijk kaderlid van de Moonsekte, dus bevoegd om in naam van die organisatie (financiële) steun aan

andere organisaties te geven. Het is overigens alom bekend dat de Moonsekte extreem-rechts (financieel) steunt. Haar steun aan Le Pens Front National, bijvoorbeeld.

Geert Cortebeek

YOSHIO KODAMA & Co

Yoshio Kodama is een fascistisch Japanees. Hij werd berucht als leider van Yakuza, de Japanse mafia. In de jaren dertig had hij een complot uitgewerkt om de Japanse eerste-minister te vermoorden. Het complot mislukte en Kodama belandde in de gevangenis. Niet voor lang, want gedurende de tweede wereldoorlog was hij opnieuw actief. Dit keer als beestachtig legergeneraal van het Japanse leger. Na de oorlog werd hij voor zijn oorlogsmisdaden gevangen genomen. Dankzij de tussenkomst van de CIA, kwam hij echter spoedig vrij. Ook andere oorlogsmisdadigers zoals Ryoichi Sasakawa en Nobusuke Kishi werden vrijgelaten. Samen richtten zij de Liberale Demokratische Partij (LDP) op, die in het naoorlogse Japan een sleutelrol zal spelen. Kishi bracht het zelfs tot eerste-minister.

In de late zestiger jaren was Kishi leider van de World Anti-Communist League (WACL), een internationale organisatie van fascistische en conservatieve groeperingen. Ook Kodama is een radikaal anti-kommunist. Hij is één van de stichters van Shokyo Rengo (Viktorie over Kommunisme), de Japanse afdeling van de WACL. Een ander stichter was Sun Myung Moon, de leider van de Moonsekte. De reeds vermelde LDP-stichter Sasakawa werd de leider van Shokyo Rengo, Kodama werd zijn hoofdadviser.

Tenslotte duikt Yoshio Kodama ook op in het bekende schandaal rond Lockheed, de vliegtuigmaatschappij die potentiële klanten met steekpenningen verwerd. Yoshio Kodama heeft 3.000.000 dollar Lockheed-smeergeld met open armen ontvangen.